

S otevřenou myslí pozoruji proměny světa

-

My a pračlověci

Autor: Eliška Částková

Jako vždy, jdu ze školy brzy. Ve škole jsme dnes měli přednášku o elektronice a prý máme natolik chytré roboty, že za chvíli by mohli dělat práci za nás. Lidé pak budou líní a časem i hloupí, a to by dobře nebylo. Je tak hezky teplo až se mi chce zůstat venku, říkám si.

Zítra píšeme z pravěku. Jak tak koukám na obrázek na úvodní straně učebnice, všimnu si, že pravěcí lidé u sebe neměli žádné mobily, ani nesedí při světle lampy, ale u ohně.

Když si to představuji, odpovídám si na otázku: "V čem se liší skupinka dětí v pravěku a dnes?"

V pravěku si děti vyprávěly zážitky venku, přímo z očí do očí. My si napíšeme přes Whatsapp nebo si zavoláme. Oni si hrály na babu nebo na schovávanou. My si zahrajeme fortnite nebo brawl stars.

A tak jdu ven. Je mi totiž milejší být pračlověk, líbí se mi být s kamarády, venku. Nepotřebuji roboty, aby za mně dělali práci. Maminka na mě ještě volá: „NEZAPOMEŇ SI VZÍT MOBIL !!!“

Je jaro, venku jsou krásně rozkvetlé stromy, slyším zpěv ptáků a cítím jarní vzduch, jak krásně voní. Sednu si do trávy a začnu si zpívat:

Martin Cooper říká nám,

mobilem si zavolám.

Padesát let s námi mobil,

za tu dobu vztahy zabil.

(zpívá se na melodii pec nám spadla)

Když dozpívám, položím sama sobě otázku: „Co moje děti, budou si ještě vůbec hrát ???“